

PHẦN 5

Râm.

Hàn Tú và Hạ Y đang chụm đầu thảo luận cho kế hoạch sắp tới phải ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn ra cửa. Khải Đăng bước vào và anh như có lửa cháy ngùn ngụt, nhưng gương mặt vẫn tĩnh bơ. Cười cười, anh lịch sự:

- Xin lỗi vì không gõ cửa. Tao tưởng chỉ có mình mày như mọi khi. Hạ Y cũng ở đây nữa à?

Hạ Y biết anh đang điên lên vì trò đùa của mình, nhưng cố nhịn làm ngọt, cô mím môi gật đầu chào trả, nhưng bụng thì cố nhịn cười. Cô làm tỉnh:

- Tôi và anh Tú đang lên kế hoạch cho dự án quảng cáo lần này, có giám đốc ở đây thì tốt quá. Hay anh ngồi xuống cho ý kiến luôn đi. Bọn này cũng đang phân vân đây.

Khải Đăng không đếm xỉa gì đến lời nói cũng như thái độ đặc ý của Hạ Y, anh kéo ghế ngồi cạnh hai người, nét mặt cởi mở không có chút nào chứng tỏ anh vừa trải qua một cơn giận. Vòng tay lên bàn, anh vui vẻ:

- Chuyện gì mà hai người hào hứng vậy?

Hàn Tú không chút nghi ngờ gì về thái độ của Khải Đăng, thậm chí anh còn mừng sự tích cực của Khải Đăng.

- Bên Thanh Hà đồng ý giúp chúng ta thực hiện quảng cáo này, nhưng họ hơi khắt khe về chuyện người mẫu cũng như hình thức quảng cáo.

Nghe đến đây, Khải Đăng quên mất việc bực bội trong lòng, công việc gần như cuốn hút lấy anh, nhất là Hàn Tú vừa nhắc đến Thanh Hà. Có ngốc mới không nhận ra cô ta đang cố ý làm khó

anh, nhưng có lẽ chỉ mình anh mới hiểu điều đó thôi. Anh hơi chau mày:

- Vậy cậu nói sao?

- Dĩ nhiên là tham khảo lại. Đang bàn bạc cùng Hạ Y này.

Hàn Tú nhắc đến Hạ Y bằng một chất giọng khá ngọt ngào và tin tưởng là đã tin nhiệm cô bé, anh biết cô rất cô năng lực nhưng thái độ xem trọng Hạ Y của Hàn Tú làm anh có chút khó chịu. Dù gì ở đây lớn nhất vẫn là anh cơ mà. Con nhóc này thì làm được gì. Đúng là đồ phụ nữ, rắc rối là hay thôi. Hành động luôn đi cùng ý nghĩ, Khải Đăng nghiêng đầu qua Hạ Y, ánh mắt anh đầy lửa Hạ Y cau mày vì tự dưng bị anh đối xử cộc cằn. Cô cũng trừng mắt lại nhưng chỉ một thoáng rất nhanh rồi nụ cười tinh quái lại ở trên môi. Hạ Y nhe răng vừa cười vừa nói:

- Ý kiến của tôi là anh sẽ qua bên ấy trực tiếp bàn bạc với Thanh Hà. Chị ấy chắc không làm khó giám đốc đâu há?

Vẫn nhìn cô bằng ánh nhìn không mấy thiện cảm, nhưng Khải Đăng vẫn cười tinh quẹo:

- Cũng được!

Anh nói thân nhiên không có chút phật ý nào, thậm chí nét mặt rất mãn nguyện vì điều đó là khác. Khải Đăng biết Hạ Y đang tức lắm. Anh cố ý mà, Khải Đăng này đâu phải chàng trai loại choai mới lớn mà cô giảng bầy chọn tức anh? Anh thấy hả hê làm sao khi nhìn nét bùng thụng thoáng qua gương mặt bầu bĩnh của cô.

Hả hê với chiến thắng chưa được bao lâu, Khải Đăng đã bị trả đũa ngay:

- Vậy tối nay, giám đốc Khải Đăng nên đến dự chiêu đãi.

Kết thúc lời nói, Hạ Y nhướn mày đặt một tấm thiệp mạ vàng sang trọng thơm phức lên bàn trước mặt Khải Đăng, cô châm chọc:

- Sinh nhật của Thanh Hà. Xem ra lần này đành phải đem giám đốc “hiến thân cho nghệ thuật” thôi!

Câu đùa vô tình nhưng đầy mùi khói súng của Hạ Y khiến Hàn Tú bật cười. Cô bé này sao thích khiêu chiến với thằng bạn vốn xem phụ nữ không có ý nghĩa gì trong cuộc đời hẳn. Liếc liếc mắt qua Khải Đăng, Hàn Tú suýt phá ra cười. Gương mặt thằng bạn anh sao mà buồn cười quá. Có lẽ trong đám nhân viên ở công ty này, Hạ Y là cô gái đầu tiên và duy nhất dám “chọc” Khải Đăng. Xem ra Khải Đăng đã gặp đối thủ nặng ký trong trận chiến này, ai sẽ thắng: một người cứng rắn với phụ nữ, một người không biết tuân phục người khác là gì, chỉ biết ngang bướng làm theo ý mình. Hai ngọn sóng cuộn cuộn đập vào nhau, kết quả thế nào?

Nhìn hai người kên nhau, Hàn Tú thở ra nhẹ, anh giờ hai tay quờ quạng:

- Nè! Hai người làm ơn nói chuyện nghiêm chỉnh chút được không? Đây là công việc đó. Nếu mẫu quảng cáo lần này bị loại, công ty sẽ nằm dưới sự quản lý của Khải Nam và Khải Bình.

- Cậu nói gì?

Khải Đăng quay qua, giọng cáu gắt:

- Sao có liên quan đến hai ông đó?

Hạ Y xen vào giọng đồng dục:

- Bà vừa ra sắc lệnh như thế. Không những, cạnh tranh với thị trường mà mọi người còn phải khẳng định tài năng của mình.

Khải Đăng như té từ trên trời xuống. Anh ngạc nhiên quay qua Hạ Y, cô điềm tĩnh nhìn trả lại:

- Anh cần phải tập trung vào chiến lược quảng cáo lần này. Nếu không Khải Nam và Khải Bình sẽ tiếp quản mọi thứ.

Anh gằn giọng:

- Và cô đang ủng hộ họ?

Thay vì nổi giận vì câu chằm chọc, mỉa mai, Hạ Y chỉ nhún vai, nhướn mày nói nhẹ:

- Nếu anh nghĩ vậy thì là vậy. Riêng tôi, tôi làm nhiệm vụ giám sát mọi thứ và báo lại với bà.

- Vậy có gì đảm bảo là thông tin không bị rò rỉ ra ngoài.

Hạ Y chịu hết nổi trước cái giọng gây sự của Khải Đăng. Nếu cô muốn làm điều đó cô đã không giấu nhem chuyện của Mai Thy. Đúng là làm ơn mắc oán. Đồ khó ưa!

- Thôi thôi! Cho tôi xin đi hai anh chị. Làm việc với nhau cần phải có chữ tín. Tin tưởng nhau là đủ rồi.

Biết mình có chút vô lý và có làm càn thì cũng không làm được gì, Khải Đăng chỉ lờm Hàn Tú một cái. Hấn bắt đầu bênh vực con nhóc này khi nào vậy nhỉ?

Thở ra cho bớt căng thẳng, một lúc sau Khải Đăng mới lên tiếng:

- Không làm nữa! Thành phố này, không lẽ chỉ có mỗi công ty quảng cáo đó sao!

Hạ Y cười cười chen vào:

- Còn rất nhiều! Nhưng danh tiếng và uy tín nhất thì chỉ có công ty của Thanh Hà.

- Phải đó! Theo tôi cậu nên ra mặt dàn xếp vụ này. Có ai không biết cậu vốn nổi tiếng là công tư phân minh.

- Phải rồi! Bằng chứng là anh phải... treo băng quảng cáo mà có ai thèm đâu.

- Quảng cáo? Băng gì?

Hàn Tú ngơ ngác nhìn hai người. Hạ Y cười tủm tủm, còn Khải Đăng thì trừng mắt giận run nhìn cô. Anh cố giằn cơn giận mà cô

ta cứ khơi lên. Cái miệng sao mà chanh chua. Trả thù khi đang làm việc, đúng là tiểu nhân. Anh buột miệng:

- Được! Hiến thân thì hiến thân, nhưng hai người phải đi cùng Khải Đăng này!

- Mặc mớ gì chúng tôi phải đi cùng anh.

Hạ Y tái mặt phản đối. Cô sợ nhất tiệc tùng, bởi môn khiêu vũ là kẻ thù của cô. Không hiểu sao chuyện gì cũng trở nên dễ dàng, nhưng khi đụng phải chuyện nhảy nhót là cô đầu hàng. Khải Đăng đã nắm được cái tẩy này, anh đang dồn cô vào thế bị động đây mà.

- Không phải mặc mớ hay liên lụy mà là đồng đội. Tôi cần sự ủng hộ của mọi người.

Tuyên bố chắc như đinh đóng cột, Khải Đăng đứng dậy cười tủm tỉm bỏ về phòng làm việc. Phía sau, Hạ Y ngắc ngứ vọng theo dưới ánh mắt tò mò của Hàn Tú:

- Nhưng... nhưng... á! Đồ đáng ghét!

Chiều thứ bảy, một buổi chiều cuối tuần đẹp trời nhưng hôm nay lại là ngày tệ hại nhất đối với Hạ Y. Cả ngày nay cô phải đến cửa hàng thời trang của Khải Bình, Khải Nam theo dõi kế hoạch cùng tiến độ làm việc của họ để rồi chiều nay cau mày ủ rũ nhìn mình trong gương.

Chỉ còn hơn một tiếng nữa thôi, mọi người sẽ biết Hạ Y xinh đẹp, tài giỏi là một cô gái quê mùa trong khiêu vũ. Khải Đăng đúng là tên phù thủy độc ác. Thế nào rồi cũng đem mình ra làm trò cười cho thiên hạ.

Rầu rĩ, cô ngồi phịch xuống giường chống tay dưới cằm nhăn nhó. Đi cũng chết ở nhà thì hèn quá. Sao mình lại dính vô cái tên khốn kiếp, vô lương tâm đó cơ chứ.

- Khải Đăng! Tên khốn! Tôi sẽ không tha cho anh đâu.

Hạ Y bức xúc quá nên gào lên. Cô ước gì có Khải Đăng ở đây để quất vào mặt hắn cho hả dạ. Nằm úp xuống giường, cô bắt đầu gặm nhấm nỗi ám ức trong lòng.

Nếu có bà ở đây thì đỡ quá. Ít ra hắn không dám ăn hiếp mình thế này.

- Bây giờ bỏ cuộc thế nào cũng bị nói là không có tinh thần đồng đội! Là chưa lâm trận mà bỏ cuộc. Ôi! Cái tên khốn đó không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này đâu. Chết rồi! Chết rồi! Tính sao đây? Hạ Y ơi! Sao mà mi khổ thế này?

- Cô Hạ Y ơi! Cô có khách!

Tiếng gõ cửa cùng lời thông báo của ông quản gia làm Hạ Y bật dậy, nét căng thẳng hiện rõ trên mặt. Không lý do hắn không đến đây! Không được, mình không thể để hắn gặp mình trong tình trạng tệ hại này. Mất phong độ quá.

Nghĩ thế, Hạ Y phóng xuống giường như bay xuống giường. Chải sơ mái tóc mượt mà, cô ngắm mình thật kỹ mới xuống nhà. Hừm! Ai chứ trước mặt tên háo sắc đó cô không thể xuề xòa như lúc đến công ty được. Nhất là trong buổi tối làm người đẹp này.

Dưới phòng khách, một người đàn ông dáng cao to với bộ com lê trắng đang ngồi trên xa lông đọc báo, cái kiêu ngạo theo kiểu công tử con nhà giàu kia mới đáng ghét làm sao!

Nghे tiếng bước chân, người đàn ông quay lại: Khải Bình! Hạ Y suýt bật miệng kêu lên, cũng may cô ghìm lại được. Cô mỉm cười cho khóa lấp chút thất vọng vừa thoáng qua. Cái cảm xúc bồi hồi lúc nãy cũng biến mất lúc nào hình như cô cũng không phát hiện ra.

Tự nhiên ngồi đối diện Khải Bình, cô mỉm cười:

- Anh đến lâu chưa.

Khải Bình mỉm cười thật quyến rũ. Nếu đem so sánh, anh không thua gì Khải Đăng ở dáng vẻ bên ngoài, thậm chí có phần nổi trội hơn bởi sự ga-lăng, lịch thiệp, hay ít ra anh phảng phất một nét đều giả nào đó.

Chìa bó hoa hồng đỏ thắm về phía Hạ Y, Khải Bình dịu dàng:

- Tặng em! Hy vọng em không từ chối bó hoa này. Cũng như cho phép anh được làm tài xế cho Hạ Y tối nay.

- Trời ơi! Nếu anh biết rằng tôi đang bị khủng hoảng cho chuyện đó thế nào thì không nỡ dùng lời ngọt ngào thế kia mời mọc đâu. Cười gượng gạo để che đậy bao ử rũ trong lòng, Hạ Y không còn cách nào để từ chối. Cô đành mượn Khải Bình để vượt qua “trận” này thôi. Xin lỗi anh! Dù biết hành động này sẽ gây cho anh một hy vọng và dẫn đến một sự hiểu lầm đáng tiếc nhưng tôi không còn cách nào khác. Đành mượn anh đêm nay đi! Đừng cho rằng tôi lợi dụng, tôi cũng vì hoàn cảnh thôi. Ít ra ở cạnh anh tôi không phải đề phòng những bất trắc có thể xảy ra với mình như khi đi cạnh gã khốn kiếp kia!

- Được thế thì còn gì bằng ạ!

Hạ Y cố mở lời vui vẻ.

- Thật ra tôi định đi tắc xi đấy. Được quá giang anh còn gì bằng.

Nói ra câu đó, Hạ Y thấy mình không khác gì Khải Đăng. Thậm chí để đạt được mục tiêu cô còn giả dối hơn cả hắn. Xin lỗi anh! Tự nhủ với mình một ngày nào đó sẽ tìm cơ hội tạ lỗi cùng Khải Bình sau.

Được Hạ Y nhận lời, Khải Bình vui ra mặt. Ngay lần đầu gặp gỡ, anh đã bị nét thơ ngây cùng cá tính mạnh mẽ, ngang ngạnh của cô hấp hồn rồi. Được sóng đôi với cô đến dự tiệc tối nay khác nào

một bằng chứng sống với mọi người. Rồi họ sẽ phải trầm trồ, ganh ty với anh cho xem.

Ý nghĩ đó làm Khải Bình thấy phấn chấn hơn. Sự hồi hộp lúc đầu sợ cô từ chối đã tan biến. Anh lịch sự mở cửa xe cho cô:

- Mời em!

Hạ Y vén tóc, cô không nhìn vào mắt Khải Bình:

- Cám ơn anh!

Ngồi vào xe, Hạ Y có cảm giác mình đang ngồi trên một đám mây được dệt bằng sương khói của buổi sáng nay, chông chênh, không chút àn toàn.

Mà an toàn sao được khi ngồi yên thì sẽ đi từ rắc rối này đến hiểu lầm khác, bằng nhảy xuống thế nào gãy tay, u đầu với gã Khải Đăng. Thôi thì phó mặc cho ông trời đi.

Giải pháp duy nhất là đến đó thật nhanh và cũng chuẩn về thật nhanh không thua gì lúc đến. Nỗi bất an lớn dần trong cô bao nhiêu lại thấy tim mình sùng sục tức giận Khải Đăng bấy nhiêu. Hấn đứng là tên mưu mô, chi giỏi tìm cách đưa người ta vào chỗ chết thôi.

- Đợi đó đi! Rồi tôi sẽ “hạ” anh.

- Hạ ? Hạ Y, em nói gì?

Hạ Y bụm miệng, mắt tròn tròn nhìn qua Khải Bình. Ôi! Trời ạ! Sao cô lại đĩnh đoảng nói ra luôn cả ý nghĩ trong đầu.

Thì ra nãy giờ xe đã lăn bánh từ lâu. Đường phố tập nập thế kia mà hồn cô lạc lõng quá. Hạ Y lấp liếm:

- Dạ, không có gì. Em nói... một anh chàng phong độ như anh Bình đây, chắc nhiều cô bị anh hạ.

Ôi! Trời ơi! Nói rồi Hạ Y mới thấy mình dở hơi. Sao cô lại có thể giả dối, diễn như một nghệ sĩ thế kia không biết. Tuy thế cũng

đang dần nhận ra một tương lai không mấy tươi sáng đang chờ mình qua ánh mắt ướt rượt của Khải Bình. Anh nhìn cô thật tình tứ, ngẫm nghĩ một lúc anh mới nói:

- Em đừng nói thế. Anh đang cô đơn đây không thấy sao?

Hàag cây bên đường cứ lùi dần về phía sau. Hạ Y cười méo xẹo ngó ra đường. Ôi, bây giờ cô mới biết thế nào là vàng khi im lặng. Càng nói, cô càng tự trói mình chặt hơn. Điên mất thôi! Cũng tại tên khốn kia hẳn làm mình không thể tập trung vào việc gì cả. Nghĩ việc này mà cứ nói việc khác rớt cuộc cứ lún sâu vào. Thế nào Khải Bình cũng tân công cô dồn dập. Ôi! Thật là xúi quẩy.

Hạ Y thầm than thở trong lòng. Biết thế này cô sẽ không bao giờ dính đến dòng họ này. Nhất là tên nhỏ mọn Khải Đăng kia.

Cuối cùng, ngòi biệt thự Thanh Hà cũng hiện ra trước mắt, nguy nga, tráng lệ với những chùm đèn pha lê rực rỡ và nhộn nhịp cùng tiếng cười đùa của quan khách.

Hạ Y sóng đôi cùng Khải Bình bước vào. Khi thật! Cô rửa thầm trong bụng. Toàn dân có máu mặt đến dự. Giờ cô mới hiểu vì sao cái gã ngang tàng Khải Đăng cũng phải dè chừng đối với Thanh Hà. Xem ra cô đã đánh giá quá thấp đối phương, mặc dù suy cho cùng Thanh Hà cũng chỉ hơn cô về phần chững chạc, từng trải trong công việc lẫn tình trường.

- Hạ Y! Mình vào chứ em?

Thấy cô cứ đứng ngẩn ngơ nhìn mọi người, Khải Bình chia tay đề nghị. Cô hơi quê nhưng cũng lấy lại tự chủ rất nhanh. Ôm tay anh, Hạ Y khép nép bước đi như một tiểu thư thực nữ, Mấy ai biết cô là người được bà Ngọc tín nhiệm, giao toàn quyền giám sát tập đoàn Vietcar.

Khải Bình trầm tĩnh chào mọi người. Hầu hết đều là những doanh nhân, khách hàng nên anh không có chút bờ ngỡ nào.

Hương hồ đêm nay anh đang được các chàng trai bên cạnh ganh tỵ bởi người con gái bên cạnh quá xinh đẹp. Đêm nay, Hạ Y không tỏa sáng nét rực rỡ kiêu sa như bao cô gái khác, cô nổi bật quyến rũ với chiếc đầm dạ hội hở vai khoe bờ lưng trắng mịn và chiếc cổ trần thon thả.

Chiếc áo như may là để cho Hạ Y. Nó như tôn vinh từng đường cong trên cơ thể cân đối. Hạ Y không thèm bôi tóc, cô vén gọn một bên vai càng tăng thêm sự ngây thơ cho gương mặt vốn ưa nhìn của mình. Đôi giày cao gót bắt đầu làm cô thấy khó chịu nên Hạ Y phải dựa vào Khải Bình, cử chỉ đó càng khiến Khải Bình thấy lòng dạ ngập tràn niềm vui hơn. Hạ Y quá nhạy bén để nhận ra điều đó nhưng cô không làm khác được, chỉ biết rửa thầm trong bụng thôi.

Khải Bình đưa cô đến một chiếc bàn trống, anh lịch sự kéo ghế cho cô:

- Em ngồi đi! Em uống gì nào?

Hạ Y đảo mắt một một vòng, cô cũng chẳng biết mình nhìn gì, tìm gì giữa đám đông kia. Mím môi cố nén gì đó trong lòng. Hạ Y bắt đầu thấy hồi hận khi đến đây. Nếu biết trong lòng trống trải, tâm hồn lạc lõng thế này cô đã không đi! Thà quê với tên Khải Đăng còn hơn... Ồ... nhưng sao mình cứ nghĩ đến hấn vậy?

Đến đây là vì công việc chứ? Thật chẳng ra làm sao cả! Cố trấn áp những suy nghĩ vớ vẩn trong lòng xuống. Hạ Y nhìn anh thật điềm đạm:

- Vâng! Gì cũng được ạ.

Khải Bình lần đầu đó rồi, Hạ Y mới thấy nhẹ nhõm một chút. Không thể nào thờ mỗi khi phải giả tạo với ai đó. Cô cũng bắt đầu thấy bản thân mình bị ối không khác gì ai. Ôi! Minh lại bắt đầu rồi! Cô lắc đầu xua đi ý nghĩ vừa đến. Tuy hấn làm mình khó chịu nhưng cũng không nên vì thế mà bị chuyện đó chiếm hết tâm trí, Hạ Y à.

Cô vừa tự nhủ với mình vừa nhắm chặt mắt, miệng hình như đang cầu kinh, trông rất buồn cười.

- Nhìn gì thế cô bé ? Sao ngồi đây một mình.

Nghe giọng đàn ông, Hạ Y mở mắt kêu lên mừng rỡ:

- Hàn Tú! Nãy giờ anh ở đâu sao em không thấy? Ủa! Anh bảo anh có công việc có thể không đến mà?

Hàn Tú trừng mắt nhìn cô dọa dẫm:

- Vừa vừa cái miệng thôi chứ, hỏi gì mà hỏi lắm thế không biết! Mà anh chỉ bảo có thể không đến thôi chứ bộ.

Hạ Y phì cười, lúng ta lúng túng thế nào mà cô đĩnh đoảng quá.

- Anh đến một mình à? Không có người đẹp nào ư?

Hàn Tú lờm lờm cô. Cô bé nghịch hết sức, cái đầu nghiêng nghiêng đôi mắt lúng liếng hết trẻ con. Nhưng anh cười cười, mắt không rời gương mặt xinh xắn... Khá dễ thương đấy chứ.

Nghĩ thế, anh chớp chớp mắt trêu cô:

- Không phải đang có một người đẹp trước mặt anh đây sao?

Cô phá ra cười:

- Cảm ơn... cảm ơn anh đã khen em, nhưng em sợ một lát về không được quá!

- Tại sao?

- Vì bị mấy người đẹp ở đây này... này.

- Nghe nói, người ta lại tưởng em là nai đấy.

- Dĩ nhiên!...Anh không thấy em rất nhút nhát ư?

Hàn Tú lừ mắt rồi phì cười. Lém lỉnh không thể tả. Từ ngày quen biết cô, anh chưa bao giờ chiến thắng khi tranh luận với cô.

- Nè! Theo anh, Khải Đăng có thực hiện được kế hoạch lần này không?

- Anh không biết! Hắn là người khó hiểu, hành động bí ẩn lắm.

Nghe Hàn Tú nói với tính chất đề cao Khải Đăng, Hạ Y bất giác bĩu môi:

- Em thấy hắn chỉ giỏi ăn chơi thì có. Công việc toàn do anh làm thôi.

- Vậy ư! Vậy sao em lại thích gây sự với gã vô tích sự đó?

- Thích hồi nào?

- Thôi, em đừng chối! Có đui cũng thấy rằng em rất e dè trước năng lực lẫn bản lĩnh của hắn. Nói một cách khác, em rất ganh tỵ với hắn.

Hạ Y ngồi hồi hộp nghe Hàn Tú mổ xẻ mình. Cô thở hắt ra nhẹ nhõm. Mình còn ngỡ anh ta báo mình... có gì với cái gã khó ưa kia nữa chứ. Hàn Tú cũng ghê thật. Hóa ra cái tính xuề xòa bên ngoài của anh đã đánh lừa được cô. Hàn Tú quá nhạy bén để thấu hiểu người khác. Nhưng may là anh chưa đọc thấu tâm can mình.

- O kìa! Hàn Tú, cậu đến khi nào?

Khải Bình bước đến trên tay là một khay nhỏ đựng thức ăn nhẹ. Một người phục vụ phía sau đặt hai ly nước mặt hai người đàn ông, phần của Hạ Y là ly cam vắt vàng óng.

- Anh xin lỗi Hạ Y. Vì gặp một số khách quen nên để em ngồi một mình. Không giận anh chứ?

Giận làm gì người dung cho mệt. Hạ Y muốn nói câu đó hết sức trước thái độ ân cần cụng li ngọt ngào, tình tứ của Khải Đăng Bình. Cười cười, cô cố khóa lấp tâm trạng không vui khi bị Khải Bình cắt ngang câu chuyện. Nãy giờ nói chuyện với Hàn Tú, cô thấy đói đói chút, giờ lại phải quay về thực tại rồi.

Hàn Tú không khó khăn gì để nhận ra nét mặt miễn cưỡng của Hạ Y. Anh chỉ nhếch miệng cười nhìn hai người:

- Tôi cũng vừa đến. Anh liếc nhìn gương mặt bí xị của Hạ Y:
- Thật gan ty làm sao khi bên cạnh anh có một công chúa xinh đẹp.

Khải Bình vờ ngạc nhiên nhìn qua Hạ Y:

- Do may mắn thôi phải không em?
- Hi... hi... vâng!

Hạ Y cười nhe răng cười gượng gạo với Khải Bình. Cô quay qua Hàn Tú liếc một cái bén ngót. Muốn chết hả?

Hàn Tú không chọc nữa, anh chỉ cười cười trước ánh mắt đe nẹt của cô. Mắt anh bắt đầu dỗi vào các đám đông. Khi gió ông đi, Khải Đăng! Sắp bắt đầu cắt bánh rồi ông vẫn chưa xuất hiện, Hàn Tú thấy lo lắng thực sự. Thanh Hà có tình cảm với Khải Đăng ngay ngày còn đi học. Lần này cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua nếu Khải Đăng dám không tới. Thò tay vào túi quần tìm điện thoại, Hàn Tú mới nhớ sáng giờ thằng bạn chết tiệt của anh không mở máy. Nó đúng là một nhân vật cổ quái.

Đã lo bây giờ Hàn Tú càng thấy lo hơn khi nghĩ lát nữa đây Khải Đăng sẽ xuất hiện cùng một cô người mẫu nào đó. Ôi! Lúc đó trời long đất lở cho mà xem. Thà cậu ở nhà chứ đừng chơi trò mạo hiểm đó nha Khải Đăng.

Không riêng gì Hàn Tú, Hạ Y cũng bắt đầu sột ruột vì sự vắng mặt của Khải Đăng. Không hiểu anh ta bày trò gì nữa. Như đọc được sự ngóng chờ của hai người, Khải Bình vờ lên tiếng:

- Khải Đăng đâu? Chỉ có hai người đến thôi sao?
- Nó còn chút việc nên đến sau.
- Còn tôi thì nghĩ anh ta không đến đâu. Có ai không biết Khải Đăng bao giờ cũng đi cùng một cô đến những nơi thế này.

Khải Nam từ đâu bước đến tự nhiên. Ngồi xuống, anh ta tiếp:

- Mà đêm nay là sinh nhật Thanh Hà, anh ta đâu đại đột làm điều đó.

Lời nói có chút khẩu khí của người gây chiến nhưng lại là sự thật khiến mọi người càng hoan mang hơn. Hàn Tú thoáng cau mày rồi bắt tay với Khải Nam. Không phải vì bạn của Khải Đăng, mà thực sự anh không thích hai anh em này chút nào. Ở họ có gì đó tự phụ của giới thượng lưu. những gì họ có đều do ông bà đòi trước để lại.

- Hạ Y em thật hợp với chiếc áo này.

- Vâng! Cảm ơn anh quá khen. Em thật không xứng công khi đến cửa hàng của anh.

Khải Nam tiếp:

- Lúc chiều có chút việc đột xuất đành để Khải Bình đến đón em, hy vọng lát nữa em cho phép anh được làm tài xế đưa em về nhé.

“Để cô bạn gái của anh xé xác tôi ư?” Hạ Y thềm nói, miệng vẫn cười tươi rói. Cô đảo mắt qua Hàn Tú. Đáng ghét làm sao. Thậm chí một câu nói đỡ cho cô cũng chẳng có.

- Khải Bình đã đưa tôi đến đây, cảm ơn lòng tốt của anh nhưng tôi...

- Các vị...

Hạ Y chưa kịp nói trọn câu thì ánh đèn sân khấu đã sáng chói. Một anh chàng khá duyên dáng đang cầm micro thu hút sự chú ý của mọi người.

- Sau đây tôi xin giới thiệu nhân vật chính của buổi tối đêm nay.

Tiếng vỗ tay vang dội. Thanh Hà lộng lẫy với chiếc đầm dạ hội lấp lánh kim tuyến màu huyết dụ tôn vinh làn da trắng ngần. Người mẫu hạng nhất có khác.

Hạ Y trầm nghĩ, cô thấy tò mò về Khải Đăng quá bởi người con gái tài sắc vẹn toàn lại không chinh phục được hẳn. Vậy thật ra là hẳn tìm một người như thế nào đây? Xí! Chỉ giỏi đơm dăng, kén chọn. Thế nào rồi cũng ế cho xem.

- Sinh nhật lần này Thanh Hà có ước mơ gì?

Câu hỏi đó cũng là vấn đề mà bấy lâu bao chàng trai si mê Thanh Hà đặt ra. Xinh đẹp, nổi bật trong giới người mẫu lại là nữ doanh nhân thành đạt, thế nhưng Thanh Hà chẳng quan tâm đến chàng trai nào. Cô duyên dáng nhìn một lượt xuống mọi người. Tiếng đàn violon réo rất càng làm lòng cô tê tái hơn. Có mấy ai hiểu được lòng cô.

Đã bao đêm Thanh Hà đã phải khóc thəm rồi đấy chứ. Tim cô đã đặt trọn cho người ấy, cô yêu bằng cả tuổi học mà sao cô cứ đón nhận nỗi u buồn, cô đơn.

Ánh mắt cô chợt sáng lên khi nhận ra một người khách vừa bước vào. Người đến sau cùng nhưng lại là người cô mong đợi suốt từ tối giờ. Đó là Khải Đăng. Khải Đăng thật khéo léo khi chọn người bạn gái đi cùng mình là Khả Hân, cô em họ lí lắc nhưng xinh đẹp.

Khải Đăng nhận được nụ cười xinh xắn của Thanh Hà, anh giao tay chào, môi cười nhẹ. Khả Hân hiểu nên hích vào hông anh trêu:

- Tối nay, em mà bị Thanh Hà hạ độc là anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đó!

- Làm ơn đi! Nhớ là không được rời anh nửa bước.

- Nhưng làm thế khác nào anh xát muối vào tim người ta.

- Mặc kệ! Anh không thích cột công việc và tình cảm chung một mớ.

Khả Hân trẻ môi:

- Lần này không muốn cũng không được. Anh nhìn kia...

Theo cái hất mặt của Khả Hân, Khải Đăng nhìn về phía Khải Bình và mọi người. Thật là... anh bậm môi, một cử chỉ có lẽ bản thân anh cũng không lý giải nổi nguyên nhân. Nghĩ sao mà cô ta ngồi cùng ba gã đàn ông, liếc sơ cũng nhận ra ý đồ của ba tên đó.

Khả Hân nhìn nét hằm hằm của anh, cười cười:

- Khó chịu thì lúc chiều tới năn nỉ rồi mời đi cùng cho rồi. Có đâu bây giờ cau mày khó chịu.

- Thanh Hà có một ước mơ là được cắt bánh sinh nhật cùng với một người bạn.

- Ôi! Hoan hô...

- Hoan hô...

Tiếng anh chàng MC vang vang:

- Nghe người đẹp nói thế, có lẽ rất nhiều chàng trai muốn giúp cô thực hiện ước mơ này lắm đấy. Nhưng không biết Thanh Hà chọn được người nào cùng cắt bánh chưa?

Thanh Hà bẽn lẽn cười tủm tỉm, cô biết sau buổi tối này các báo sẽ đăng tải chuyện đời tư của cô rầm rộ và Thanh Hà thừa hiểu dư luận chính là con dao hai lưỡi. Trong trường hợp này, nó sẽ giúp cô tiến lại gần Khải Đăng hơn.

Ánh mắt Thanh Hà từ từ lia về phía cuối đám đông, nơi có chàng trai mặc bộ vest xám mây trời, cao to đầy thu hút. Theo ánh nhìn đó, mọi người cũng đổ dồn mắt về phía Khải Đăng và Khả Hân. Và dĩ nhiên, Hạ Y cũng xé toạc màn đêm nhìn cho rõ nhân vật nam chính của tối nay.

Là hấn ư! Trời ơi, hấn... hấn như biến đổi thành con người khác vậy ta. Hạ Y ngẩn ngơ nhìn Khải Đăng. Phải thừa nhận sau khi trút

bỏ lớp bụi đời và nét đều giả, anh ta trông thật chững chạc, phong độ. Hèn gì mà mấy cô kia không trầm trồ, ngơ ngẩn.

- Lần này không phải em không giúp mà là ý trời rồi anh ơi.

Khả Hân rĩ nhỏ vào tai Khải Đăng, gương mặt anh bí xị trông thật thảm hại.

Vốn tính ga-lăng, lịch sự anh đâu thể để Thanh Hà bị bề mặt dù biết đấy là một cái bẫy. Chỉ cần anh bước lên đó là sáng mai, xì-căn-đan của anh và Thanh Hà sẽ là đề tài nổi trội nhất. Nhưng hình như chuyện đó với Khải Đăng này không có gì quan trọng lắm, bởi chuyện anh cặp hết cô nàng này đến cô kia đã là chuyện thường rồi, sao hôm nay anh lại có chút phân vân? Có gì đó đang kèm giữ anh?

Khải Đăng tự hỏi. Bất giác mắt anh lia qua bàn Hạ Y. Cô bé đang ngồi nâng ly cam lên miệng. Bên cạnh, Khải Bình và Khải Nam đang chăm sóc từng món ăn. Hừm! Mục đích cô ta tới đây là vậy sao?

Lại còn cái gã Hàn Tú kia nữa. Nụ cười của hắn kên kênh, cứ như đã đọc được điều gì đó. Hừm! Ánh mắt Khải Đăng lại lia nhanh qua Hạ Y. Lần này anh cảm giác lạ lắm vô cùng. Có lẽ họ đã chạm mặt nhau. Không lý giải được những cảm xúc trong người, Khải Đăng chỉ biết mình như bị đảo lộn một cái gì đó ghê gớm lắm. Còn con bé nhiều chuyện kia mọi khi mồm mép lắm sao tới nay lại ngồi im? Trong giờ phút này nếu trời có sập chắc cô ta cũng không bỏ ly nước xuống đâu. Có gan kên anh, tội vạ gì phải che mặt.

Bao ý nghĩ lộn cợn xâu xé lấy anh. Khải Đăng chớp mi một cái, gương mặt anh như bị biến đổi hẳn, tươi tỉnh và từ từ bước lên sân khấu.

- Không từ chối nếu anh xin cắt bánh cùng em chứ Hà?

Những tiếng nhạc du dương, Khải Đăng và Thanh Hà cùng nhau đi những bước thật đều luyến. Họ sinh ra vốn là dành cho nhau thì phải.

Lời nói vô tình của ai đó làm Hạ Y thấy lòng khó chịu vô cùng. Cô cũng không biết mình ích kỷ, nhỏ nhen tự bao giờ?

Ngồi một mình với ly rượu vang thơm nồng, dù không muốn mà sao con mắt cô cứ hướng ra sàn nhảy, nơi bao đôi đang dìu nhau và nổi bật nhất là đôi tình nhân Khải Đăng cùng Thanh Hà.

Sao tự dưng Hạ Y thấy cô hòng mình ghen đáng, dù ly rượu chưa rơi giọt nào. Không phải cô bị bỏ rơi, mà chính xác là cô đã từ chối bao lời mời rồi đấy chứ. Cô giận mình sao dốt nát không biết khiêu vũ làm gì để rơi vào cảnh lạc lõng thế này. Khải Bình, Khải Nam sau một lúc kiên nhẫn ngồi cùng cô cũng bỏ ra sàn nhảy vì không thể bỏ mặc khách quen. Tự trách mình một lúc, Hạ Y lại liếc sang sàn nhảy, giận gã Khải Đăng bầm gan tím ruột luôn. Giờ thì hẳn thấy hả hê vì cảnh cô ngồi đây chứng kiến sự vui vẻ của mọi người rồi.

Mặc kệ hẳn đi! Hạ Y cắn môi dậm đứng dậy khi vừa thấy Khả Hân rời sàn nhảy. Suy cho cùng, nơi này cô chỉ quen một mình Khả Hân là bạn gái thôi. Sàn nhảy càng ngày càng đông, ôm Thanh Hà trong tay nhưng mắt Khải Đăng lại hướng về chiếc bàn ở góc phòng. Đôi mày anh khẽ cau lại khi thấy Hạ Y đứng dậy đã phải ngồi xuống vì một tốp thanh niên vừa đến.

Tất cả mọi người ở đây đa phần là giới thượng lưu, nhưng một vài người lại sống rất buông thả mà Hạ Y thì như “ngáo ộp”. Anh biết cô cũng đang muốn chọc tức anh nên cứ thản nhiên ngồi với họ.

- Khải Đăng! Cảm ơn anh đã đến.

Giọng Thanh Hà ngọt lịm bên tai Khải Đăng, anh khẽ nhắm mắt để xua đi những ý nghĩ vớ vẩn về Hạ Y. Ngay từ lúc bước vào đây, anh đã bị hình ảnh ngây thơ, trong sáng của cô đeo bám choáng hết tâm hồn. Khải Đăng không muốn, anh không chấp nhận được việc tâm tư mình bị một con nhỏ miệng còn hôi sữa làm cho phân tâm. Thanh Hà cũng tốt đấy chứ. Cố dần lòng ngu yên để nghĩ về người con gái đang ôm anh, nhưng cũng chỉ một ý nghĩ thôi, Khải Đăng đã mờ bưng mắt:

- Khải Đăng! Anh không khỏe hả?

Khải Đăng mỉm cười. Thanh Hà, giá em đừng là người con gái sâu sắc, nhạy bén có lẽ em sẽ hạnh phúc hơn. Anh buột miệng:

- Hôm nay hình như em đổi nước hoa!

Đôi mắt Thanh Hà sáng lên. Không ngờ Khải Đăng là người đàn ông tinh tế đến thế. Cô kè mắt sát vào anh. Khải Đăng cảm nhận được nụ cười của cô sắp gắn chặt vào môi mình. Điều mà bao cô gái vẫn thường làm nên hầu như anh không có chút cảm xúc nào. Thụ động đón nhận là hành động mà anh đã tạo thành thói quen. Anh là đàn ông, suy cho cùng đâu lỗ lã gì, họ tự nguyện lao vào con đường khổ đầy thôi.

Thanh Hà vẫn nhìn anh bằng ánh mắt ướt rượt:

- Khải Đăng!

- Em nói đi!

- Anh có giận vì...

- Đêm nay là sinh nhật em, một ngày vui thế này anh làm sao giận được.

Khải Đăng biết cô muốn nói đến việc cô làm khó anh nhưng anh cố ý phớt lờ. Đó cũng là một trong những phương thức giúp anh thành công như hôm nay.

- Khải Đăng! Hôm nay là sinh nhật em, em có thể xin anh một món quà không?

Khải Đăng nói lỏng vòng tay, anh cố ý tạo ra một khoảng cách giữa hai người, ánh mắt anh nghiêm nghị:

- Miễn em đừng bắt anh đứng im cho em hôn thì chuyện gì cũng được.

Thanh Hà nhìn sững anh một lúc rồi phì cười. Nụ cười của kẻ chiến bại. Người đàn ông cô yêu đang đứng trước mặt mà sao cô

thấy xa xăm quá. Anh ta thừa thông minh và bản lĩnh để hiểu và đoán biết được hành động của cô. Một gã con trai lịch lãm thế, hỏi sao cô không si mê.

Khải Đăng nói bông đùa nhưng lại đúng ngay điều Thanh Hà nghĩ nên thoát nạn. Anh nhẹ nhẹ thở ra. Ông trời này khéo sắp đặt nên anh luôn đỡ khóc đỡ cười thế này đây.

- Xin lỗi, tôi có thể mượn người đẹp này chút xíu không?

Bản nhạc vừa kết thúc, một anh chàng khá điển trai bước đến. Như bắt được vàng, Khải Đăng nắm tay Thanh Hà trao qua gã ngay. Anh lịch sự cười cùng cô:

- Mình gặp nhau sau. Nhớ dành cho anh bản cuối đây!

Lăn nhanh vào đám đông, chẳng buồn để ý đến nét tối sẫm trên ánh mắt của Thanh Hà, Khải Đăng đi đến bàn Hạ Y. Cô đang ngồi trò chuyện rôm rả với mấy thằng nhóc mới lớn trông khá hợp "gu". Anh hằm hằm sấn tới chụp tay Hạ Y kéo dậy khi cô vừa kê ly rượu vào môi, vừa để cho một gã áp vào tai nói gì đó. Sàm sở thế mà cũng ngồi im. Thật chẳng ra làm sao cả. Lôi cô băng băng ra ngoài đứng ngay hồ bơi, Khải Đăng quát:

- Làm trò gì thế hả?

Tự dưng bị anh đối xử thô bạo, lại còn bị quát nạt, Hạ y âm ức lắm. Anh lấy cái quyền gì mà hành động thế? Cô cắn chặt răng, quắc mắt trừng với anh. Cổ họng nghẹn cứng vì tức, đôi mắt bắt đầu cay cay. Hạ Y có cảm giác mình vừa diễn xong một vai hề cho mọi người. Anh lôi cô như một người chồng bắt quả tang vợ đang ngoại tình trước bao cặp mắt của quan khách. Cô còn mặt mũi nào nhìn ai.

- Khóc! Khóc cái gì? Thường ngày đụng cô một cái cũng mắng cũng la. Mấy gã đó...

- Có im đi không?

Cô nghiêng rặng mắt nhìn anh tóe lửa. Cố ghìm lẩm nhưng Hạ Y vẫn không đè nén được cảm giác tức giận đang trào lên. Cô run giọng:

- Ớ! Tôi là thế đó. Rồi sao? Tôi đâu cần anh lo. Một kẻ không ra gì như tôi, đâu dám phiền đến một người cao quý như anh.

- Nói cái gì thế hả?

- Ừ, tôi nói tôi có sống thế nào, làm gì cũng không liên quan đến con người cao quý như anh. Làm ơn...

Hạ Y chưa kịp nói trọn câu thì đã bị Khải Đăng ôm cứng bằng một tay, cơ thể cô đang dán sát vào anh run rẩy. Tay kia Khải Đăng giữ chặt cằm cô, bắt cô phải ngẩng lên đối mặt với anh. Hạ Y có cảm giác trước mắt mình là một con hổ hơn là một chàng trai mà cách đây vài phút cô mới phát hiện ra là mình nghĩ hơi nhiều về hắn.

Khải Đăng mím môi bạnh cằm trừng mắt với cô, anh gầm gừ:

- Từ nay cấm nói bằng cái giọng đó, hiểu chưa?

Đau điếng mà Hạ Y vẫn bướng, cô thều thào:

- Không... không... anh không... có quyền... quyền... Á! Buông ra... ơ...

Đang nói, tự dưng bị Khải Đăng ôm cứng kéo mạnh một cái, Hạ Y chói với la toáng lên. Chưa kịp hoàn hồn, môi anh đã áp vào môi cô. Một cảm giác chưa bao giờ có đang xâm chiếm lấy Hạ Y. Cô cứng cả người, không có lấy một cử chỉ phản ứng, mắt cứ mở to ra bất động.

Về phía Khải Đăng, anh hôn cô chỉ là một phản ứng tự nhiên của người đàn ông muốn chứng tỏ sức mạnh của mình. Nhưng anh không lường được cảm xúc đang đến lại cuốn hút lấy anh. Khải Đăng không cưỡng lại được bản thân, đôi môi cong cong kia lại gọi cảm, quyến rũ vô cùng. Anh gần như bị thôi miên để môi mình cứ tìm lấy môi cô uống gọn và đôi tay mạnh mẽ của anh lùa nhẹ trên

chiếc lưng trần với bao đam mê. Khải Đăng hơi nhếch môi cười. Khi bị anh hôn thật lâu, Hạ Y mới ý thức được sự việc, cô bắt đầu đấm thùm thụp trên vai và đẩy anh ra.

- Buông... buông...

- Đứng im nào!

Anh nạt nhỏ trên môi cô. Trong cái khoảng cách quá ngắn và màn đêm nhập nhoạng ánh đèn, Khải Đăng nghe hồn lịm đi vì một đôi má đỏ hồng thẹn thùng lẫn giận dữ. Anh nhìn mê mải vào đôi môi mọng đang bặm lại, cử chỉ đó đáng yêu làm sao.

Hạ Y! Anh nghĩ mình đã phải lòng em mất rồi, bé con. Khải Đăng nghe lạ lẫm với mình khi nghĩ đến điều đó. Nếu phải thú tội với ai rằng anh vừa dùng sức mạnh để cưỡng đoạt một nụ hôn đầu đời của người con gái và sau nụ hôn đam mê, cháy bỏng đó hồn anh cũng đã bị nàng giữ chặt.

Hạ Y trừng trừng mắt nhìn Khải Đăng, nãy giờ vẫn không chớp, ánh nhìn của cô như muốn ra lửa. Kênh anh thật lâu để đè nén cảm giác tức giận trong người. Một lúc lâu sau cô mới nói trong nghẹn ngào:

- Anh thỏa mãn lắm phải không?

Biết cô đang giận, thay vì xin lỗi, Khải Đăng lại muốn chọc cô giận thêm, anh cười nữa môi thật đều.

- Đòi nợ thôi. Hạ Y thiếu tôi một nụ hôn mà.

- Anh...

- Trả nợ xong rồi, người thấy nhẹ nhàng thỏa mãn là Hạ Y chứ.

- Anh... đồ xấu xa!

Hạ Y mím môi giận dữ. Cô quay mặt đi Khải Đăng cười tùm tùm bỏ đi. Cho đáng đời cái tật dám ngồi cùng Khải Bình, Khải Nam và cái lũ nhóc kia. Mai một mà còn thế, anh sẽ chẳng nương tay, đừng lại ở hình phạt lúc nãy đâu.

Ừm...

Một âm thanh không lớn lắm nhưng đủ để anh hình dung vừa có một vật nặng rơi xuống hồ. Khải Đăng đưa tay vuốt nước vừa tung tóe văng lên đầu và áo. Khỉ thật! Anh thậm rửa rồi quảy quá xoay người, sai bước lại. Dưới hồ, bóng dáng một người con gái với mái tóc bông bênh trong nước đang đưa tay quờ quạng cho anh biết có người sắp chết đuối.

- Thật là...

Khải Đăng nổi sùng lên, anh chỉ kịp cởi chiếc áo vest vứt đại trên bờ rồi nhảy ùm xuống nước. Đêm khuya, vắng lặng nước lạnh làm không khí xung quanh càng lạnh lẽo hơn. Khải Đăng cố chụp cô gái kéo sát vào người, anh gào lên:

- Làm trò gì thế hả? Không biết nước hồ rét lạnh sao?

Hạ Y đang bắt đầu thấm lạnh nhưng nụ cười lại nở trên môi. Cô không những tiếp nhận hành động cứu người của anh mà còn vòng tay qua lưng ôm lấy Khải Đăng, giọng cô nũng nịu:

- Khải Đăng! Anh nghĩ sao nếu tôi la làng lên?

- Cô điên hả? Khi không lại la lối trong đêm khuya?

- Sao khi không? Anh... cưỡng bức tôi không được nên định trấn nước tôi đấy thôi.

- Cô...

Khải Đăng vỡ lẽ ra. Anh không ngờ cô lại dùng cách này để trả thù anh. Đúng là hết biết luôn. Anh hầm hè bằng mắt với cô hồi lâu rồi lên tiếng:

- Mọi người sẽ tin cô sao?

- Chuyện đó còn phải làm thử mới biết.

- Ấy thì đợi kiếp sau đi. Trước khi có cơ hội la, tôi sẽ cho cô uống nước hồ.

Chưa dứt lời, Khải Đăng đã tóm lấy hai vai của Hạ Y dùng một phần sức mạnh ấn xuống nước. Cơ thể thấm lạnh và vốn yếu đuối của cô không thể kháng cự lại anh. Khải Đăng cười nửa miệng khi nghĩ sau trận này cô sẽ phải ngán anh.

Nhưng ở đâu ra con nhóc lì lợm thế kia. Lặn xuống, ngoi lên mấy lần vẫn không hề kêu cứu hay cầu xin. Sự ngang bướng của Hạ Y càng làm Khải Đăng muốn chứng tỏ mình hơn. Nhất định cô phải bị anh khuất phục.

Nghĩ là làm, Khải Đăng nhận mạnh cô xuống nước.

- Bây giờ có chừa cái tật ngang ngạnh chưa?

- Hạ Y! Chừa hay... ê... cô làm gì vậy hả?

Khải Đăng đang trên đỉnh cao của chiến thắng chợt tái mặt khi Hạ Y bất động, toàn thân mềm nhũn ra, hơi thở cũng yếu đi.

- Hạ Y! Em sao vậy?

Anh hoảng hốt ôm lấy cô bơi lên bờ. Khải Đăng không hiểu bằng cách nào anh có thể đem cô lên với một thời gian cực nhanh. Mặc kệ nước chảy rờn rờn trên tóc xuống, anh khom người vỗ vỗ vào má cô:

- Hạ Y! Tỉnh lại đi em. Anh đùa thôi mà. Anh không thể nữa. Mở mắt nhìn anh đi em.

Đôi mắt Hạ Y cứ nhắm nghiền. Ý nghĩ chưa kịp nói lời yêu rồi mắt cô vĩnh viễn mà nguyên nhân lại do mình khiến Khải Đăng hoảng loạn thực sự. Lần đầu tiên trong đời anh thấy sợ hãi trước hai chữ mất mát.

- Hạ Y! Tỉnh lại em ơi! Anh không sống nổi nếu em cứ thế này đâu. Tỉnh lại đi em!

Mặc cho anh kêu gào, Hạ Y vẫn nằm bất động. Toàn thân cô lạnh giá. Khải Đăng vuốt mặt, nước mắt anh mặn đắng lẫn vào nước hồ trên mặt. Anh cúi xuống, một tay bóp mũi cô, miệng áp

vào môi Hạ Y. Đây là phương thức anh đã được học nhưng do rối quá anh quên mất.

Một hơi...

Hai hơi...

Rồi ba hơi...

Trời ơi! Hô hấp nhận tạo nãy giờ mà cô vẫn nằm im không nhúc nhích gì. Ôi! Hạ Y ơi, anh có lỗi với em. Nghĩ đến cái chết, anh nghe hồn mình chết lặng. Đầu óc rồi bời, anh bế bổng cô lên chạy băng băng ra ngoài, miệng la toáng lên:

- Tránh ra! Cấp cứu ! Làm ơn gọi xe cấp cứu đi! Tránh ra...

Tiếng hét của Khải Đăng át cả tiếng nhạc. Mọi người ngừng cuộc vui nhìn ra. Ánh mắt ngạc nhiên của mọi người làm anh điên tiết lên. Đối với anh, sự chậm trễ lúc này là một tội lỗi, Hạ Y sẽ chết vì sự chậm trễ đó.

- Tránh ra đi!

Anh xăm xăm đến một chiếc xe mà trong lúc bán loạn đã nhận ra xe đó của mình.

- Anh Đăng! Chuyện gì vậy?

Gạt Khả Hân sang bên, Khải Đăng ngồi vào tay lái đề máy. Anh vẫn đặt Hạ Y nằm trên đùi. Chiếc xe chồm lên gấp rút rồi lao vào màn đêm bỏ lại bao ánh mắt tò mò, kinh ngạc lẫn giận dữ.